

ET SIMULATIONSFORSØG.

Under rejsen til London i januar besøgte bl.a. University College, hvor John W. Burton, som er reader i international politik, gav en redegørelse for sit instituts undervisning og forskning. Herunder omtalte han et simulationsforsøg, som var blevet gennemført for et stykke tid siden med et meget tilfredsstillende resultat. John W. Burton har senere sendt mig nogle rapporter om sit forsøg, og jeg skal på grundlag af disse give en kort redegørelse.

Simulationsforsøget omfattede et imaginært internationalt system bestående af fem stater, hvis indbyrdes beliggenhed var indtegnet på en kortskitse. Systemet havde trods sin imaginære karakter en ikke ringe lighed med Sydøstasien. Hver enkelt stat blev tillagt bestemte karakteristika af en angiven størrelse, nemlig produktionspotentiel, militær kapacitet, levestandard og disses årlige væxtrate samt en såkaldt "beslutningsgrad" (et lidt hjemmestrikket begreb, der skal angive regeringens handlefrihed). Der udpegedes for hvert land tre politiske ledere (en beslutningstager for indre anliggender, en for ydre samt en "statsminister"). Hermed åbnedes mulighed for en indre splittelse af den politiske ledelse i hvert af landene.

Før forsøgets begyndelse skulle deltagerne overveje udformningen af deres lands udenrigspolitik på grundlag af de givne oplysninger og udfra en sammenligning med "rigtige" lande med en tilsvarende struktur.

Den første fase i forsøget var en generel drøftelse af grundlaget for relationerne mellem de fem stater i systemet. Det blev forudsat, at der ikke var religiøse og racemæssige modsætninger, og heller ikke ideologiske, med mindre der ud fra de opgivne karakteristika kunne antages sådanne modsætninger (f.eks. mellem udviklede og underudviklede lande). Det forudsattes videre, at der ved forsøgets begyndelse ikke skulle være nogen alliance eller nogen igangværende konflikt. På den anden side kunne man ved en iagttagelse af staternes indbyrdes beliggenhed og deres karakter udlede visse latente spændinger i systemet. Der blev også etableret en international forsamling, men den synes under forsøgets videre udførelse ikke at være kommet i anvendelse.

Næste fase var igangsættelse af selve simulationen. Det var ventet, at der hurtigt ville udvikle sig forhandlinger om bistand, alliancer, og at nogle regeringer måtte omdannes, og dette skete også i et temmelig hektisk tempo.

Herefter blev deltagerne spurgt om deres indtryk af simulationens forløb. Det var en almindelig opfattelse, at vilkårene havde været "urealistiske". Men læreren var i de fleste tilfælde i stand til at påpege, at det tilsyneladende urealistiske i virkeligheden indeholdt en række lighedspunkter med "rigtige"

staters situation. F.eks. indvendte en deltager, at der skete så meget, at der ikke var tid til at overveje alle konsekvenser af en given beslutning. Dette førte til en drøftelse af overbelastet administration og fristelsen til at anvende magt, hvis den er forhånden, fordi beslutning om magtanvendelse er en temmelig enkel beslutning (?). En anden klage var, at under forsøget kendte den ene stat ikke andre staters politik, og det blev påpeget, at manglende information er en reel faktor i konfliktsituationer. En deltager blev irriteret over, at en af de andre stater havde handlet på en måde, der ikke forekom ham rimelig og fornuftig. Det blev ham ved de senere diskussioner klart, at den pågældende stat - udfra sine egne forudsætninger - havde handlet væsentlig mere "rationelt" end han først havde antaget. (De, der hørte J.W. Burtons forelæsning, genkender vist i disse studenterspørgsmål et par af hans egne betragtninger) Deltagerne blev også spurgt, om det havde hjulpet dem i deres beslutninger, at de forinden havde studeret adfærden i nogle rigtige stater, der havde en vis lighed med den, de skulle simulere. Men det var en generel udtalelse, at det ikke havde været til nogen støtte.

Herefter blev der påny gennemført en simulation, hvor deltagerne byttede roller, således at de deltagere, der havde været stormagtsbeslutningstagere, nu skulle repræsentere små stater og omvendt. Samtidig blev tempoet sat ned, således at der blev mere tid til intern overvejelse mellem de tre deltagere, der styrede den enkelte stat.

Diskussionen efter det sidste forsøg syntes mere udbytterig end den første diskussion, og den afdækkede vigtige problemer. Den idealistiske student, tolerant og fredeligt instillet, fandt sig selv på randen af krig, skønt det var svært for ham at se nogen bestemt fejl fra hans egen eller modpartens side. Bestræbelsen for at hæve levestandarden vist sig langt mere kompliceret end først antaget, fordi uforudsete hjemlige og fremmede vanskeligheder dukkede op. Nedrustning blev temmelig irrelevant, og internationalt samarbejde syntes at være på lang afstand af de løbende problemer, som hver enkelt stat var stillet over for.

Jeg skal afstå fra nærmere kommentar til dette simulationsforsøg. Blot kan der være grund til at påpege, at det ikke af rapporterne fremgår, at forsøget skulle have vist problemer, som ikke er velkendte for den student, der har læst international politik på mere traditionel vis.